

KAPITOLA PRVNÍ

V PLAMENECH

Když jsem odlétala z Los Angeles, už se ve mně rozhořil plamínek. Uspokojující žár cíle a elánu, jaký jsem nikdy předtím necítla. Už nikdy nebudu jen mlčky přihlížet, jak knížata berou někomu život. Ztratili jsme našeho spojence Flyнна, syna knížete Mammona. Zabil ho vlastní otec, když vládci démonů přišli na to, že Flynn je zrádce. Nikdy nezapomenu na tu příšernou bezmoc, kterou jsem cítila, když jsem byla ponořená až po krk ve vodě pod molem na ostrově a nahoře zatím knížata odsuzovala Flyнна. S tímhle jsem skoncovala.

My nefilové teď zbavíme zemi démonů. A já mám stát v čele našeho útoku.

To vědomí ve mně nejprve zajiskřilo, pak se rozhořelo a šířilo se mi žilami. Bylo toho ještě tolik, co jsem neznala, ale nikdy jsem se necítla silnější a rozhodnější. A za to mohla láska... ta podstata života, kterou knížata pekel pokládala za slabost. Protože neměla tušení o její povznášející síle.

Miluju Kaidana Rowea a on miluje mě.

Miluju svou adoptivní mámu Patti a svého tátu a vím, že ti dva by za mě dali život.

Mám ráda neřily a chci je vidět svobodné, zbavené děsu z jejich otců.

Miluju dobro vlastní všem lidem, ten příslib lepší budoucnosti na zemi, do níž se už nebudou plést démoni.

Poprvé vůbec jsem o sobě nepochybovala. Když jsem se na chodníku před atlantským letišťem setkala s Patti, pevně jsem ji k sobě přitiskla. Cítila jsem se jiná než ta dívka, která ji před týdnem opouštěla. Máma se ode mě odtáhla a zkoumala mou tvář. Pak mi odhrnula vlasy z ramene a krátce přikývla, jako na srozuměnou. Bylo načase, abych zaujala své místo ve světě. Abych naplnila své poslání. Patti se zalily oči slzami, ale ramena držela zpříma, jak ji naplňovala mateřská hrdost.

Ano. Bylo načase. A její podpora pro mě znamenala všechno.

Cestou v autě domů mi zazvonil mobil. Když jsem viděla na displeji tátovo číslo, rozbušilo se mi srdce.

„Ano?“

„Dnes večer byla svolaná další schůzka ve Vegas,“ ozval se táta svým obvyklým nabručeným tónem. „Možná je to poslední možnost, kdy si můžeš v bezpečí promluvit s ostatními. Posílám ti informace mailem. Buď opatrná.“

Zavěsil dřív, než jsem stačila něco odpovědět.

Další schůzka. Takže knížata nemarní čas. To vědomí trochu nabouralo mou předchozí sebedůvěru. Jen jsem doufala, že s ostatními neřily z toho všeho vyjdeme se zdravou kůží.

Napsala jsem esemesku Kaidanovi. Měla jsem ho v kontaktech jako Jamese, podle Bonda. Vybral si to sám. On mě měl uloženu jako Kočku z koncertu.

Videochat za pul hod.

Po jeho okamžité odpovědi jsem jen zavrtěla hlavou a zrudla.

V satech, nebo bez?

Bylo fajn vědět, že si Kaidan i uprostřed všech těch pohrom dokáže zachovat smysl pro humor. Anebo možná nežertuje...

„Že by esemeskové flirtování?“ Patti odtrhla oči od silnice a zalétla jimi ke mně.

Rychle jsem Kaidanovu zprávu vymazala.

„Je to tak zvláštní,“ zamumlala jsem.

Patti se ke mně natáhla a stiskla mi ruku. „Užívej si to, zlatíčko. Každou vteřinu!“

Což jsem rozhodně dělala.

Když jsme přijely domů, ze všeho nejdřív jsem se vrhla na svoje maily, abych si přečetla zprávu od táty:

Dodatečně tě přijali na Virginský technologický institut v Blacksburgu ve Virginii. To je čtyři hodiny cesty od Washingtonu, kde budu já. Na koleji máš soukromý pokoj. Patti dostane zařízený dům v sousedním městě. Sbalte jen to nejnnutnější. Odjedete do tří týdnů.

„Patti! Pojď si to přečíst!“

Rozběhla se ke mně a přečetla mi mail přes rameno. Pak mě zezadu objala.

„Virginie, hory,“ zašeptala. „To zní báječně, ty moje vysokoškolačko.“

Celé to znělo báječně, hlavně že Patti bude pořád blízko mě, ve vlastním domě, daleko od knížete Pharzupha, který se zdržuje v Atlantě. Zajímalo by mě, jak dlouho to táta plánoval a za kolik nitek musel zatahat.

Teď jsem to musela honem oznámit Jayovi a Veronice, dvěma lidem, které budu z Georgie postrádat nejvíc.

Patti šla dělat večeri. Já se usadila s laptopem na pohovku a připojila se na server s videochatem. V bříše mi poletovali motýlci, když jsem zadávala Kaidanovo číslo. Na monitoru se objevila jeho tvář a já zadržela dech.

„Á, moje holubička.“ Seděl za psacím stolem ve svém pokoji, bez trička, kolem ostře řezané tváře se mu vlnily pramínky mokrých hnědých vlasů. Jeho modré oči se do mě přes obrazovku propalovaly.

Páni. Prostě... *páni*. Začala jsem litovat, že jsem si aspoň nenatřela pusy leskem nebo tak něco.

„Ahoj,“ hlesla jsem zaskočeně, protože i přes monitor ze mě dokázal udělat sentimentální zamilovanou kačenu. Prohlížela jsem si jeho hrudník a horní část břišních svalů. „Nejseš nahej úplně, že ne?“

Tmavá obočí mu zaškubala. „Mám se postavit?“

Vykulila jsem oči. „Cože? Ne, ty si děláš srandu. Nejseš nahej.“

„Zrovna jsem vylez ze sprchy, kotě.“ Omluvně se zakřenil. Houby. Utahuje si ze mě.

„Měla bys to taky zkusit,“ poradil mi. „Takhle na dálku je to bezpečná zábava.“ Zamrkal a hrudník, krk i obličej mi zrudly. Otočila jsem se k zavřeným dveřím pokoje a Kaidan se rozesmál. „Už jsem tě nahlodal, vid’?“

„Ne.“ Snažila jsem se neusmívat. „Jen nechci, aby Patti slyšela ty tvoje oplzlý návrhy. A teď mlč a poslouchej.“

Pověděla jsem mu novinu o tom, kam jdu na vysokou, a Kaidan přikyvoval. Prsty si projížděl v mokrých vlasech a odhrnoval si je z obličejce.

„Bezva. Jsem rád, že vypadneš jinam. Škoda že to nejde dřív.“

„Jo.“ Kousla jsem se zesponu do rtu. „Kdy myslíš, že pro mě přijdou?“

Tvář mu potemněla. „To nevím. Možná bys mohla odjet dřív než za tři neděle. Jít někam do hotelu nebo tak.“

„Uvidím, co řekne táta po dnešní schůzce.“

Zírali jsme na sebe.

„Jsi tak zatraceně sexy,“ zašeptal tichým svůdným hlasem.

V žilách mi hučela krev. Jako vždycky z Kaie. Měl zase ty svoje postelové oči... přimhouřené, výmluvné. A možná to ani nebylo úmyslné. Náhle se mě zmocnil strach. Tenhle kluk je nebezpečný i přes půl země, vážně.

„Chovej se slušně, Kaie.“ Hlas mi zněl smyslněji, než jsem měla v úmyslu.

„Vždyť mlčím.“ Olízl si rty a já si vzpomněla, jak se ještě před pár týdny dotýkaly mého těla. Neviděli jsme se jenom den, ale už mi to připadalo neuvěřitelně dlouho.

„Hele, přestaň,“ zamumlala jsem.

Zakřenil se. „S čím?“ Jako by to nevěděl. Kaidan Rowe neměl k ničemu dál než k nevinnosti a moc dobře věděl, jak na dívky působí.

Na nočním stolku za ním zazvonil telefon.

„Vteřinku, zlato.“

Otočil se i se židlí, a když se zvedl, zahlédla jsem záblesk opálených holých pŕek. Vyjekla jsem, zachichotala se a zakryla si oči.

„To je Blake,“ ozval se.

Sykla jsem na něj: „Ty seš fakt nahej!“

„Říkal jsem ti to... Čau kámo, jak je? Zrovna mluvím s A. Ne, nic novýho. Možná večer... Jo, tak zatím.“

Uslyšela jsem z reproduktoru nějaký šramot a Kai mě vyzval: „Teď už se můžeš podívat.“

Zamžourala jsem mezi prsty a spatřila jsem jen jeho

hezký obličej. Spustila jsem ruce a pokusila se zatvářit vážně. „Seš mizera.“

„A to máš na mně ráda.“ Opřel se o židli a zvedl svoje velká chodidla na stůl. „Taky bys to měla někdy zkusit. Samozřejmě jen se mnou, moje Ann.“

Aniž ze mě spustil zrak, vzal si do prstů pero a začal s ním točit mezi prsty. Jedině Kaidan Rowe dokázal sedět nahý před kamerou a chovat se naprosto nenuceně. Bylo to trochu... rozptylující.

Dívala jsem se, jak se mu zvedá hrudník, jak pomalu s výdechem klesá. Odložil pero. „Včera v noci se mi o tobě zdálo. Že jsi pořád tady se mnou.“

Položila jsem si ruku na tvář a nechala se jeho slovy zalít jako horkými slunečními paprsky. Pořád jsem tomu nemohla uvěřit – že to Kaidan připustil, přistoupil na to, že budeme spolu. Že mi dovolil milovat ho.

„Děkuju ti,“ hlesla jsem.

„Že se mi o tobě zdálo?“ Rozchechtal se. Usmála jsem se na něj.

Mluvit spolu a vidět se přitom jen na obrazovce bylo zvláštní. Paradoxně jsem se cítila obnaženější. Jako by kamera zdůrazňovala každé mé slovo a každý výraz.

„Ne... za všechno.“

„Blbost, krásko. Já děkuju *tobě*.“

Znovu jsme na sebe mlčky zírali. Na zlomek vteřiny jsem zapomněla, že je nahý. A pak jsem si zase vzpomněla.

„Co je?“ ozval se. „Co má tenhle pohled znamenat?“

Kéž bych hned tak nerudla. Viděla jsem ho, jak odjíždí se židlí stranou. Pak jsem slyšela, jak vstává.

„Tak jo, zlato, už je to lepší.“

Měl na sobě běžecké tepláky, s pasem tak nízko, až jsem viděla prohlubně ve tvaru V na jeho bocích.

Ježíši.

„To není fér, víš,“ ozval se Kaidan, když se posadil a naklonil se ke kameře.

„Co není fér?“

„Že už jsi dvakrát viděla můj zadek a já tvůj ani jednou.“
Zavrtěla jsem hlavou, pořád rudá jako rajče.

„No tak,“ pobídl mě. „Jenom jedno kouknutí!“

Rozesmála jsem se. „Ne!“

I on se smál. „Víš, že si z tebe jen utahuju.“

Loupla jsem po něm předstíraně pohoršeným pohledem. Pořád se pochechtával a kolem očí se mu dělaly ty sexy vějířky. Když jsme byli spolu, tolik si mě nedobíral, ale technologie mu zřejmě zaručovala pocit bezpečí, který ho sváděl k odvážnějším výpadům.

Asi bych si na to měla zvykat.

Musím si na to zvyknout, jestli nechci pořád rudnout a nebo se schovávat pod koberec.

Zapípal mi mobil. Otevřela jsem si esemesku. Od Marny. Byl v ní jen otazník.

„Kdo ti píše?“ zeptal se napjatě Kaidan.

„Marna. Vydrž. Rychle jí zavolám.“ Dvojčata neměla ponětí, co se stalo na ostrově, jak blízko jsme byli tomu, aby nás chytili. Zachvěla jsem se při vzpomínce na to, jak hrozná zima mi byla ve vodě pod molem, na kterém si knížata pohrávala se svou kořistí. Jak zabili Flynnu a odtáhli jeho tělo do moře...

Žaludek se mi sevřel, jak se mi všechny ty výjevy zase vrátily.

Sestry určitě věděly, že se něco děje, když jejich otec odjel na schůzku a nikdo z nás nefů, Blake, Kaidan, Kopano a já, nezvedal celou tu dobu telefon.

Vzala to okamžitě.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji.

„Jsi v pořádku? Co se sakra děje?“

Věděla jsem, že knížata mají dneska setkání, ale stejně jsem telefonickým hovorům nedůvěřovala.

„Není to dobré,“ odpověděla jsem vyhybavě. „Jeden z našich... to má za sebou.“

Marně chvíli trvalo, než pochopila. Pak zalapala po dechu. „Panebože...“ cítila jsem, že se chce zeptat kdo, ale udržela se. Místo toho vyhrkla: „Jsme v Miami a máme dva dny volno. Můžeme přijet?“

„Ano, prosím.“ Ulevilo se mi, že si o tom budeme moci promluvit z očí do očí.

Zavěsila jsem a soustředila jsem pozornost zase na Kai-dana. Humor nás už oba opustil.

„Všechno dobře dopadne,“ hlesla jsem. „Čím dřív se jich zbavíme, tím líp.“

Kai naprázdno pohnul rty. V duchu jsem ho pobízela, ať to vysloví nahlas.

„Čeho se bojíš, Kaie?“

„Jenom jedny věci.“ Jeho modré oči se setkaly s mým pohledem. „Že tě ztratím.“

Na tváři se mu mihla bolest. Sevřelo se mi srdce. Oba jsme věděli, co nás teď čeká.

„Slib mi, prosím, že budeš opatrná, Ann. Žádný zbytečný hrdinství.“

„Slibuju. Nemám v úmyslu udělat ze sebe mučednici. Chci to přežít. Zbavit se jich, ale zůstat naživu. S tebou.“

Bolest mu z tváře zmizela. Takhle představa se mu nejspíš zamlouvala.

Telefon mi znovu zabzučel s doručenou esemeskou. „Jay,“ oznámila jsem do kamery.

Uz doma?

JJ, odpověděla jsem.

Prijdes, pls?

Obočí se mi stáhlo obavami.

„Co je?“ zeptal se Kaidan.

„Nevím. Chce, abych k němu přišla.“

„Tak běž. Budu tady celej večer, ozvi se mi, až se vrátíš.“

Vzhlédla jsem k němu s vděčným úsměvem. „Ty seš prostě nejlepší přítel, jakýho si holka může přát.“

Zamrkal. „Tak se brzo vrať, zlato. Jo, a na něco se Jaye za mě zeptej. Proč se dýdžej vždycky tak rychle opije?“

„Dobře, zeptám. A pointa?“

„Protože pořád všechno míchá.“ S nadějí se na mě upřeně zadíval.

„Aha, jasně.“ Vynutila jsem ze sebe úsměv.

Kaidan se zatvářil zklamaně. „Není to legrační?“

„Ne,“ ujistila jsem ho a zasmála se. „Ale Jay to ocení.“

Usmívali jsme se na sebe, když jsme se odhlašovali, a já se pak vydala za Jayem.